

Dievs svētī ar prieku darītu darbu

Vijolnieces Rasma Lielmanes priekšnesums skanēja Liepnas ev.luteriskajā baznīcā.

Liepnas ev.luteriskajā baznīcā mūs uzrunāja Gulbenes prāvesta iecirkņa lektors Vilnis Sliņķis. Viņš atbilstoši 3x3 saieta tēmai runāja par darba tikumu un atgādināja: „Darbs mums vajadzīgs, lai nopelnītu sev iztiku, uzturētu ģimeni, lai nepaliktu par dīkdieņiem, taču, ja tu to nedari ar sirdi, mīlestībā, tad kam tas der? Tāds nav Dieva plāns priekš tevis!”

Pēc svētvārdiem sekoja koncerts. Klausījāmiem pasaules klases vijolnieci Rasma Lielmani un pianistu Venti Zilbertu. Viņi bija arī vakara viesi vakarēšanā, kas sākās ar aplausiem Ventim, kas todien bija kļuvis divkārsš vec-tētiņš – pasaulē bija ieradusies viņa mazmeitiņa. R.Lielmane pastāstīja savu dzīves gājumu. Dzimis Rīgā, 4 gadu vecumā sākusi mācīties Dārziņa mūzikas skolā, pēc tam četru gadu laikā pabeigusi Konservatoriju Rīgā, izturējusi lielu konkursu un iekļuvusi Maskavas konservatorijas aspirantūrā vijoļklasē. Samīļējusies meksikāņu čellistā, viņi apprecējušies, taču vīram beidzās vīzas

termiņš un bija jāatgriežas Meksikā, bet Rasmai atļauju izbraukšanai uz Meksiku padomju iestādes nedeva (*atteikumā rakstot – neceleobrazno – nav mērķtiecīgi*). Kad tomēr pēc kārtējā Augstākās Padomes apmeklējuma ierēdņi atļauju piešķīra, Rasmai 30 dienu laikā bija jāatstāj Latvija.

Meksiku viņa iemīļējusi un ciena. Rasmai ir kontrakts ar Meksikas filharmoniju, viņa pnsniedz meistarklases konservatorijā. Koncertējusi visā pasaulē, izņemot Japānu. Padomju Latvijā Rasmai iebraukšana nebija ļauta, bet kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas viņa šurp brauc katru gadu un gandrīz vienmēr atbrauc ar koncertu arī uz 3x3. Tagad viņas dzīve sadalās aptuveni četrās daļās: pa ceturtdaļai Meksikā, ASV un Latvijā un vēl viena ceturtdaļa visur citur.

Rasma ir laba stāstītāja, un viņas stāstījums par dzīvi Meksikā piesaistīja klausītājus līdz pat pusnaktij.

Rasma

Lūgšana, nolasīta svētbriņdi

Es lūdzu Dievam atbrīvot mani no augstprātības,
Un Dievs teica „Nē!”
Viņš teica, ka no augstprātības neatbrīvo, no tās atsakās.

Es lūdzu Dievam dāvēt man pacietību,
Un Dievs teica „Nē!”
Viņš teica, ka pacietība rodas pārbaudījumos,
To nedod, bet gan iegūst.

Es lūdzu Dievam uzdāvināt man laimi,
Un Dievs teica „Nē!”
Viņš teica, ka man pietiek ar Viņa žēlastību,
Bet vai es būšu laimīgs – atkarīgs no manis.

Es lūdzu Dievu pasargāt mani no manis paša sāpēm,
Un Dievs teica „Nē!”
Viņš teica, ka ciešanas izrauj cilvēku no pasaulīgām rūpēm.

Es lūdzu Dievu, lai augtu mans gars,
Un Dievs teica „Nē!”
Viņš teica, ka Garam jāaug pašam.

Es lūdzu Dievu palīdzēt man citus mīlēt tā, kā Viņš mīl mani
Un Dievs man teica: „Beidzot tu esi sapratis, par ko jālūdz!”

Es lūdzu gudrību, un Dievs sūtīja man problēmas, kuru risināšanai man bija jālauza galva.
Es lūdzu mīlestību, un Dievs man sūtīja nelaimīgos, kuriem bija vajadzīga palīdzība.

Es nesāņēmu neko no tā, ko gribēju.
Es saņēmu visu, kas man bija vajadzīgs!
Dievs uzklausīja manas lūgšanas!
Āmen!

DIENASKĀRTĪBA

Piektdiena, 22. jūlijs

- 7.30-9.00 Ceļšanās, rīta rosme
- 9.00-9.30 Brokastis
- 9.40-13.00 Liepnas TV ziņas
- 10.15-12.45 Rīta ievirzes
- 13.00-14.00 Pusdienas
- 14.00-16.30 Pēcpusdienas ievirzes
- 16.30-17.00 Brīvbriņdis
- 17.00-19.00 Pievakares aktivitātes *Apvārsnī* – fotogrāfs Gunārs Binde.
- 19.00-20.00 Vakariņas
- 20.00-21.30 Vakara programma. Daudzinājums plāvā aiz stadiona tribīnēm.
- 21.30-22.00 Vakara dziesma, vakara pasaciņa
- 22.00-23.00 Nakts basketbols
- 23.00... Nīkšana, danči

Sestdiena, 23. jūlijs

- 7.30-9.00 Ceļšanās, rīta rosme
- 9.00-9.30 Brokastis
- 9.40-13.00 Liepnas TV ziņas
- 10.15-12.45 Rīta ievirzes
- 13.00-14.00 Pusdienas
- 14.00-16.30 Pēcpusdienas ievirzes
- 16.30-19.00 Izstāžu ierīkošana, tirdziņš, gatavošanās noslēguma koncertam
- 19.00-20.00 Vakariņas
- 20.00... Noslēguma koncerts. Vakara dziesma, vakara pasaciņa. Nīkšana, danči

ZIŅOJUMS

- Rīt plkst. 18.00 visi aicināti starp bērziem pie arodskolas ēdnīcas uz *KILI-KILI* viesizrādi *Kas zaķīti pasargās*.
- Ieviržu izstādes būs izvietotas brīvā zaļā zālē.
- Lielais noslēguma koncerts notiks estrādē 20.00.

Strazdiem, zīlītēm un dzenim būs jaunas mājas

Putnu mācības ievirzē piektdien klausījās putnu balsis un raudzījās, kāds katrs dziedonis izskatās fotogrāfijā un būs gatavi vismaz 15 putnu būri.

Ievirzes vadītājs Armands Zeidmanis stāsta, ka sākumā ievirzes dalībnieki no darba instrumentiem – zāģiem, cirvjiem un urbjiem – baidījušies, bet nu jau darbs iet no rokas. Lielākā daļa gatavo būrus zīlītēm un strazdiem, bet Roberts izgatavojis būri dzenim. Tas būtiski atšķiras no citiem: dzeņa būra ārdurvis ir krietni plašākas, un pats būris ir nedaudz šaurāks un vismaz divtik garāks kā tradicionālais strazdu būris.

Diez, kā tas dzenis varēs zināt, ka šis būris domāts viņam? Ievirzes vadītājs stāsta, ka būru noslēpums ir to skrejas platumā

ievirzes dalībnieki strādā čakli. Daži, kas vienu putna māju jau pagatavojuši, ķeras klāt nākamajai.

un attālumā no būriša grīdas līdz skrejai. Tātad: putns ierauga, ka te ir brīva dzīvesvieta. Mēģina tikt iekšā. Jā, pa ārdurvīm iekšā tiek. Tātad šī māja varētu derēt. Nākamais uzdevums ir paraudzīt,

vai grīda no skrejas ir pietiekami tālu. Ja tā ir par tuvu, putna bērni, tēta nestos tārpiņus un mammas nestos kukaiņus saēdušies, ņems un vēl no istabas izlīdīs! Tādēļ putns novērtē: te būs

droši vai nē – kas der zīlītei, tas neder strazdam, kur nu vēl dzenim. Tomēr putniem katram ir sava gaume: vienam strazdam šis būris var nepatikt, bet citam tas šķiet gana labs.

Kad būris gatavs, tad jāpiestiprina pietiekami augstā vietā tā, lai skreja būtu brīva – lai to neaizsegtu zari vai kas cits. Tas tādēļ, lai putnam līdz skrejai būtu pietiekami garš skrejceļš, kur ieskrieties. Turklāt ir svarīgi būri novietot ar skreju pret austrumiem, dienvidiem vai sliktākajā gadījumā ziemeļiem, bet nekādā gadījumā ne pret rietumiem – tad gan putns šo māju neizvēlēšies. Vēl jārauga, lai būris būtu grūti pieejams kaķim. Putnu mācības ievirzes vadītājs Armands saka: „Kaķis ir pats negantākais dzīvnieks, ko cilvēkam izdevies pieradināt.”

Lolita

Uguns aicinājums

Ar pārliecību varam teikt, ka tas vienojošais, kas vēl šodien mūs saista ar alās dzīvojošajiem neandertāliešiem, ir dzīvās uguns fascinējums.

Nekad un neviens nav palicis vienaldzīgs, vērojot ugunscura liesmu spēles naksnīgajās debesīs. Taču, ja mūsu sencim – neandertālietiem – uguns vairāk nozīmēja siltumu un labi izceptu, smaržojošu medījumu, tad mūsdienā cilvēks bez visa tā ugunskurā jau sāk meklēt mākslu.

Kas tas īsti ir – uguns skulptūras, kuru izveidošana tiek piedāvāta mūsu nometnes dalībniekiem nedēļas garumā? Ievirzes vadītājs Gundars Kozlovskis atbild, ka tas pats uguns-kurs jau vien esot, tikai daudz, daudz smukāks. No alkšņu līkstīm un salmiem ievirzes dalībnieki izgatavošot krietni lielas figūras, kurās tikšot iekodēta kāda zīme vai vēstījums. Nometnes noslēguma vakarā figūras tikšot sadedzinātas. “Bet kur tad tā jēga?” nesaprotu es. Tik liels un fizisks darbs nedēļas garumā

Gundara Kozlovskā vadībā top uguns skulptūras.

vienkārši tiks sadedzināts?

Un te nu ievirzes vadītājam iemirdzas acis kā uguns-kurs, kuram uzlieta eļļa. Tur jau tā jēga esot – piedzīvot šo uguns stihijas mistisko burvību! Īsais brīdis, kad uguns ar nevaldāmu spēku aprij izveidoto skulptūru, atsverot gan ieguldīto fizisko darbu, gan radošās pūles. Brīdis, kad tiek pielikta uguns un viss atdzīvojas – tas tik ir kaut kas! Tādu brīžu dēļ ir vērts dzīvot un strādāt. Gandarījums esot liels,

un sajūtas – neapraķstāmas.

Jautāju: “Kas tad tas īsti ir – māksla, sports, atrakcija, rituāls?”

“Viss kopā, viss kopā,” saka Gundars. “Katram tas ir kaut kas savs, atbilstošs katra paša sajūtām, emocijām un pieredzei.”

“Bet kas tādu skulptūru sadedzināšanu ir izdomājis, vai tu?” naivi pajautāju. Gundars saka, ka pat visfantastiskākajos sapņos viņam nav nākusi prātā tāda doma – pretendēt uz šāda

mākslas veida izgudrotāja lomu. Figūru sadedzināšana saistoties jau ar seno cilšu rituāliem. Ļoti populāra salmu figūru sadedzināšana esot Amerikas Savienotajās Valstīs, kur katru gadu Nevadas tuksnesī notiekot milzīgs pasākums. Ļoti populāra tā ir Lietuvā, kur arī katru gadu tiek rīkots uguns skulptūru sadedzināšanas festivāls. Arī Latvijā, izrādās, jau ceturto gadu notiekot Uguns festivāls, un tagad arī 3x3 saietā noslēgumā tāds neliels festivāls būšot, kurā, starp citu, nometnes dalībniekus gaidot arī kāds speciāls pārsteigums.

Viktorija

Mācība par zaļo dabas spēku

Kurš, beidzot plavas mācības ievirzi, nokārtos eksāmenu, dabūs balvu – Zaļu sievas Līgas Reiteres pasākumu pie sevis.

Tas tiek apsolīts, ievirzi sākot, un droši vien ir labs stimuls visu nedēļu cītīgi pildīt uzdevumus, rūpīgi klausīties un mēģināt atcerēties Līgas padomus, kuri plūst aumaļām.

Pirmais uzdevums bija uz šņorītes bērzu birztaļiņā alfabēta secībā izkārt visas zālītes, ko Līga salasījusi Liepnas plāvās. Īpašais atradums – vārnkāja, ko Līga 3x3 saietu vietās atradusi pirmoreiz. Par katru augu ne tikai nosaukums, bet arī stāsts: vībotne – drosmes zāle, kumelpēda – pret atkarībām, plūškoks – jāstāda pie ķemertiņa smaku noņemšanai, kārkls – stiprākais aspirīns, naudulis – stiprākā antibiotika Latvijā, ugunspuķe – Latvijas žņņšņš utt. Pēc tam Līga velk no somas 500 špikerus, katru par citu augu. Tie tiek izbērti plāvā, un dalībniekiem jāmēģina šķirot, kurš augs ēdams, kurš indīgs. Otrā diena ir zaļo salātu diena. Tiek gatavoti un izgaršoti trīs veidu salāti: vienos saplūkāta skābene, gārša, Eiropas zirgpēdiņa, klinšu noraga, piparmētra, raudene, tīruma mētra un zirgskābene, otrajos – gurķi, tomāti, biešu lapas un žodzene, trešajos ba-

ievirzes dalībniekiem jāatrod pareizie nosaukumi ārstniecības augiem.

landa, aklis, upeņu lapa, ceļteka, virza un vanagu vīķa, deviņvīruspēka un viendieņnītes ziediņi. Salāti sajaucami ar kefiru. Patiešām gardi. Un praktisks pielietojums tik daudzām nezālēm no puķu dobēm un dārzeņu vagām! Trešā – vainagu pīšanas diena, zāļu lasīšanas un pirtsslodu siešanas diena, vakarā – krustotais vārdotais pirts pēriens. Vēl būs vārda spēka mācība, mazliet no aromterapijas un citas gudrības. Zaļu sievai to tik daudz, ka četru pirmsvakariņu ieviržu stundās var iespēt vien mazu daļu izstāstīt. Tādēļ ir dalībnieki, kas pie viņas nāk otru un trešu reizi. Šogad Līga aicināta savu mācību rādīt arī Garezera un Katskiļu plāvās Amerikā.

Rasma

Mājās vedīs loku no Liepnas lazdām

Vilku mācības dalībnieks, astoņgadīgais Toms Freimanis no Neretas stāsta, ka uz šo ievirzi ik dienu dodas vairāk nekā 20 cilvēki, arī divas meitenes.

Toms Vilku mācības ievirzi noskatījies jau 2009. gadā Kazdangas nometnē. Tad viņam bija tikai seši gadi, bet ievirzē uzņēma no septiņiem. Tā nu nācies pāris gadus pagaidīt. Ja būs iespēja, Toms Vilku mācībā labprāt piedalītos vēlreiz.

Vilku mācība patiesībā ir stāsts par karavīra dzīvi. Toms stāsta, ka karavīriem vispār daudz jāmācās no vilkiem: jāpārvietojas nemanāmi, jābūt stipram un nemitīgi jāvēro, kas notiek apkārt.

Mazie vilcēni ievirzē mācās karavīru dziesmas, karavīru dejas un, protams, paši savām rokām izmēģina izgatavot loku. Toms stāsta, ka tam vajadzīgs lazdas koks. Liepnā viņi lazdu maikstis atraduši un ar saimnieces

laipnu atļauju sagriezuši kādas liepnieces pagalmā. Tad lokam katrā galā jāiegriež gropītes, kur iesiet stipru šņori. Bultas gan tagad karavīram nav jāgatavo pašam – tās varot nopirkt veikalā. Toms savu loku, protams, vedīs mājās. Viņam gan daudz kas no Liepnas būs mājās pārvedams: ne tikai loks, bet arī divi strazdu būri. Toms saka: „Ai, bet mums lielā mašīna – pagarinātais pasāts.”

Vēl vilku mācībā visi ievirzes dalībnieki uzcēlušī mežā būdu. „Nu, ja ļoti saspiežas, varbūt pat mēs visi varam tajā paslēpties,” spriež Toms. Kur tā būda atrodas, to cilvēkiem no malas nemaz tā nedrīkst teikt. Bet ko domās liepnieši, mežā tādu brīnumu atraduši – kas zina.

Lolita

Viena no ievirzes vadītājām Silva Liepa datorā apstrādā fotogrāfiju.

Viss skaistums slēpjas ēnās

Es fotogleznā ievirzes vadītāja Baiba Krūmiņa studē mākslu Liepājas universitātes maģistrantūrā. Viņa pastāstīja, kā top skaistās fotogleznas, kuras varēs redzēt arī pārējie sestdien izstādē.

Šajā ievirzē viss sākas ar fotogrāfijas uzņemšanu. Derot jebkāda, arī kvalitātei nesot nozīmes. Ja tā gadoties ne tik laba, tad bilde iznāk graudaināka, bet, radoši domājot, to varot apiet, dažas detaļas neizkrāsojot. Bildē apzīmē tikai ēnas, bet to ne vienmēr varot *izfunktiēt* ar savām acīm, tādēļ esot vajadzīgs *fotošops*. Tur ar tajā esošo izvēlņu palīdzību var iezīmēt ēnas, palielināt to laukumu, kas ir apkārt ēnām, vai arī samazināt. Rāmīti izvēlas pēc bildes kombinācijas – kvadrātu vai taisnstūri. Pēc tam, kad bilde *fotošopā* apstrādāta, to izdrukā un ar koppapīra palīdzību pārzīmē uz audekla, ar ko pārklāts rāmītis. Kā zināt, kādā krāsā jāiepilda laukumi, lai glezna būtu saprotama? Galvenais nosacījums esot melnos laukumus krāsot ar vienu krāsu, bet baltos – ar citu. Gleznām nav jābūt melnbaltām, bet gan pēc veidotāja krāsu gaumes. Ar gleznu varot brīvi rīkoties – tai pielikt klāt nometnes logo vai, piemēram, savu vārdu.

Krišjānis Pulkstenis (11) no Madonas priecājas, ka šajā 3x3 saietā ir tik daudz interesantu nodarbību, kurās var veidot dažādas lietas. Viņš savai mammai veido fotogleznu: „Šo bildi es nofotografēju pagājušajā vasarā. Viņai patīk melnbaltā krāsa, tāpēc glezniņu taisīšu tādu. Vēl es viņai taisu ziepes *ziepju vārīšanas* ievirzē un arī *koka darbos* atslēgas piekariņu, kas būs kā domino kauliņš. Viņai mīļākais skaitlis ir 5 un 3, un tos pēc tam uz kauliņa iededzinašu. Pats sev šajā nometnē es uztaisīju darbarīku no koka, ar ko var zivis ķert.”

Monta

Ceplu ceļš no Rucavas līdz Kocēniem

ĢIMENE

Liepnas 3x3 saieta jaunākā dalībniece ir Made Ceple. Viņa dzimusi 2011. gada 12. janvārī. Made saietā nav viena. Viņa sev līdzī paņēmusi arī mammu Dinu, tēti Reini, māsu Doru un brāļus Justu un Jāni.

Ceplī ir darbīgi. Reinim ir 37 gadi, Dinai – 34, bet viņi viens otru zina kopš agra skolas vecuma. Vecākajai meitai Dorai ir 15 gadi, Justam – 9, Jānim – 4, bet mazajai Madei ir pusgads.

Reinis ir uzņēmuma L&T direktors, kas ir viena no lielākajām atkritumu apsaimniekošanas kompānijām Latvijā. Uzņēmumā strādā 900 darbinieki.

Arī Dinai ir savs uzņēmums – viņa ir ģimenes veselības centra „Stārķa ligzda” vadītāja, ginekoloģe un vecmāte, piedāvājot arī unikālu pakalpojumu – mājdzemdības. Arī Liepnas nometnē ir vairākas mammas, kuru bērni šai pasaulē nākuši Dinai rokās. Viņa kā vecmāte ir saņēmusi vismaz 400 bērnus. „Vecmātes sauc arī par bērnu ķerājām, un šie vārdi ir patiesi: kad mazulis dzimst, viņš patiešām ir ar ķeršanu jāķer, jo bērni ir ļoti slidēni un dažkārt dzimst neticami ātri,” saka Dina. Abi viņas jaunākie bērni dzimuši mājdzemdībās. Jāni noķēra nevis vecmāte, bet tētis. Made dzima tik ātri, ka neviens viņu nepaspēja noķert.

„Pupi pūriņā”

„Četri bērni – maz tas nav,” saka Reinis. Bet tas neesot arī daudz. „Viens vai divi bērni – tas ir bīstami maz. Es pat nevaru iedomāties – kā tas būtu, ja kāda no mūsu bērniem nebūtu,” saka Reinis. Arī Dina piekrīt: jā, katra mazuļa ienākšana ģimenē zināmā mērā apstādina ierasto dzīvi. Bet tas ir tikai uz brīdi. Tā pasaule ir iekārtota, un tur nav nekādas mistikas: katrs mazulis ar savu atnākšanu vecākiem atnes vēl kādu (arī finansiālu) dāvanu, ko viņi gan saņem tad, kad mazais ir pusgadu vecs. Līdz tam, kā saka Dina, mazulim pilna laime ir nodrošināta, jo ir mammas „pupi 4.

Ceplī arī Liepnas saietā vada bēbīšu skolu, un viņiem kā vienmēr ir savs uzskates materiāls: mazulis, kam vēl nav trīs gadu.

pūriņā”. Bet tad, kad mazajam ir pusotrs gads, mammai tiek dāvāts kas cits: jauns darbs, iespēja augt – izdevība uzlabot dzīvi. Kurš šo dāvanu sūta? Sauciet to, kā gribat: Dievs vai kas cits.

Otrs būtiskais pavērsiens dzīvē notiek tad, kad mazajam ir četri gadi. Tad viņam vairs nevajag tik daudz mammas un tēta palīdzību, un viņiem paliek brīvākas rokas. Ceplī atzīst: viņu bērniem ir ideāla vecumu starpība – četri gadi. Tas dod iespēju nedalīt ietekmes sfēras.

Šobrīd ir savdabīgs laiks mazuļa radīšanai, jo sabiedrības attieksme ir neparasta: visi runā, ka mums vajag bērnus, bet tai pat laikā atgādina – tagad laist pasaulē mazuli ir neprāts. Dina saka: „Gaidot ceturto mazuli, arī es saskāros ar izbrīnu. Vieni domā: kas, tie Ceplī neko nezina par kontracepciju? Otri spriež: nu, nedzīvo taču viņi no bērnu pabalstiem – kam viņiem to ceturto? Bet es arī tagad nesaku stop. Bērna ienākšanu ģimenē nevar ne izkalkulēt, ne aprēķināt. Viņš pats atnāk.”

Ģimeņu semināra veterāni

Ceplu ģimenes ceļš 3x3 kustībā sākās neparasti. Bija 2001. gads, kad notika 3x3 nometne Rucavā. Līdz tam Dina bija pāris

reizes bijusi 3x3 nometnēs uz Īsu brīdi. Uzzināja, ka ir nometne Rucavā, bet kā pieteikties – nav ne jausmas. Dorai tolaik bija četri gadi. Ceplī vienkārši atbrauca uz Rucavu nometnes atklāšanas dienā ar savu telti un nometnes vadītājai Dacei Jurkai teica: te nu mēs esam. Vadītāja ļāva Cepliem apmeklēt ievirzes kā vietējiem dalībniekiem.

Dinai jau pirms tam bija pilnīgi skaidrs: 3x3 ir tas, ko mums vajag. Reinis tik pārliecināts nebija. Tomēr viņu pārliecināja Uldis Siliņš, kurš Reinī uzreiz pamanīja aktiera talantu. Jā, Reinis Ulda iestudētajās teātra izrādēs ir skraidījis arī melnā tīkliņkreklā un ar neļķi zobos. Un vēl Reini pārliecināja ģimeņu seminārs. Dina atceras: „Pirmajā reizē bijām aizdomu pilni, nedroši un arī zināmu pagātnes notikumu dziļi sāpināti. Ģimeņu seminārs mums ir parādījis un parāda, ka māls var būt gan tikai slapja, bezformīga pika, gan materiāls, no kura izgatavot brīnišķīgu trauku.” Dina un Reinis ģimeņu semināru ir apmeklējuši jau 16 nometnēs. „Ģimene, tāpat kā Rīga, nekad nav gatava,” saka Dina. „Mēs esam normāla ģimene – arī strīdamies un dusmojamies, bet esam iemācījušies to darīt „par lietu” – strīdēties tāpēc, lai rastu kompromisu vai uzlabotu kaut

ko. Mēs izbaudām, kā tas ir – dzīvot kopā,” saka Dina.

Nākamgad vadīs nometni Kocēnos

Ceplī Neretā (nākamajā nometnē pēc Rucavas) saprata: lai tiktu uz 3x3 biežāk, jāpiedāvā kaut kas no sevis. Viņi ilgi prātojuši, kādu ievirzi varētu vadīt. Bijusi doma par biznesa pamatiem, tikpat labi Reinis varētu rīkot diskusiju klubu vai organizēt „Apvāršni”, bet tad abi sapratuši, ka vajag nodarbības vismazākajiem nometnes dalībniekiem. Tā tapa bēbīšu skola.

Pirmās nodarbības nometnes dalībniekiem, kam vēl nav 3 gadu, notika 2003. gadā Dagdā – Aloidas Jurčenko vadītā nometnē, kur gan Dinai bija jātiek galā vienai, jo Reinis nevarēja izbrīvēt atvaļinājumu. Tomēr viņš vai ik vakaru devās no Rīgas uz Dagdu, lai rītā atkal atgrieztos darbā Rīgā. Kopš tā laika Ceplī 3x3 kustībai ir atraduši vēl daudz citu labu cilvēku. Dinai māsa Inga vada ziepju vārīšanas ievirzi. Dina ir pārliecināta, ka arī Ingas vīrs Žoržs drīz vien būs pietiekami pārliecināts par savām latviešu valodas zināšanām un uzņemsies vadīt kādu ievirzi. Ceplī priecājas arī par citu atradumu: Armandu Zeidmani, kas šogad Liepnā vada putnu mācības ievirzi, un viņa sieviņu Aivu, kas nākamgad 3x3 saietā noteikti vadīs bēbīšu skolu.

Bet Dinai un Reinim nākamgad būs krietni lielāks uzdevums. Ceplī vadīs 3x3 saietu Valmieras pusē Kocēnos. Tā būs pirmā viņu vadītā nometne. Zināms jau tas, ka saietā nebūs vairāk par 260 dalībniekiem, bet tiem, kas tajā nokļūs, būs iespēja piedzīvot piepildītu un sirsnīgu laiku, domājot par nedēļas tēmu – atālu. Kocēnos ir rodams pārsteidzoši spilgts pierādījums, cik ļoti vajadzīga svaiga un dzīvīga atdzimšana – pēc grūtībām, pēc krīzes, pēc nopļaušanas. Kocēnos ir stallis ar 70 zirgiem. Un arī viņiem spēkam un izturībai vajag daudz zaļa, sulīga atāla.

Lolita

3x3 kā balva par uzvaru konkursā

Dažādi ceļi var atvest uz 3x3. Arī uzvara konkursā. Tā Liepnas 3x3 ir nonākušas trīs dalībnieces, kurām iespēja te būt ir balva par uzvaru "Latvijas Avīzes" vēstulju konkursā "Latviskās vērtības mūsdienu ģimenē".

AGITALIEPIŅA šādā konkursā uzvar jau otro reizi, arī Zaļenieku 3x3 viņa piedalījās, rakstot līdzīgam "Latvijas Avīzes" konkursam. Neticējusi, ka divreiz var tā veikties, tomēr rakstījusi, jo ģimene, kurā latviskās vērtības ir ikdiena, nebija jāmeklē – tāda ir Agitas brāļa ģimene, kas saimnieko dzimtas īpašumā. Agita rakstīja par svētkiem, kad visa ģimene plašajā viesistabā sēstas pie lielā ovālā galda, uz kura kūp un čurkst vienkārši latviski ēdieni. Skan mūzika un sarunu čalas. Tad tiek spēlēta galda spēle "Latvijas fakti", jautrība sit augstu vilni, un caur aķīgajiem jautājumiem arī četrdesmitgadnieku paaudze, kas padomju skolās barota ar citām "gudrības putrām", iepazīstas ar Latvijas vēstures un kultūras faktiem.

Zaļeniekos Agita ne uzreiz iedzīvojusies 3x3 saimē, bet to īsto garšu sajutusi pēc nometnes, stāstot par to citiem. Pārskatot fotogrāfijas un pārcilājot atmiņas, sapratusi, kādu vērtību baudījusi. Tādēļ priecājas par iespēju būt te jau kā īsti savējā.

VALENTĪNA MIČULE konkursam rakstījusi ne tādēļ, ka gribēja uzvarēt, bet tādēļ, ka temats bijis – viņas dzīve. Valentīna visu dzīvi darbojusies folkloras laukā, 26 gadus vada Atašienas folkloras kopu, sarakstījusi grāmatu par folkloru "Rītava" trīs daļās. Rītava ir sens latgaliešu vārds, kas nozīmē iebruktu sliedi, un šīs grāmatas

Valentīna sauc par savas dzīves atstātājām sliedēm. Viņa ir liela rokdarbniece un izaudzinājusi meitas, kuras iet viņas pēdās: viena ir audēja un skolotāja, otra – tautas muzikante un arī skolotāja. Arī mazmeitiņa dzied tautasdziesmas un mazdēls rībina bungas. "Tradīcijas ir cilvēka dzīves stils, kas noliek cilvēka mūžu likteņa priekšā kā skaisti izrakstītu villaini," Valentīna rakstīja konkursam.

Mazliet nesaprotami, kā Valentīnas ceļā jau līdz šim nebija notikusi satikšanās ar 3x3, bet varbūt vietā ir teiciens, ka labs nāk ar gaidīšanu, un Valentīna ir ļoti apmierināta ar šo notikumu.

AIJA NEIBURGA konkursam rakstījusi par savas ģimenes hobijs – kalnu tūrismu. Viņa savulaik ceļojusi un vadījusi kalnos gājēju grupas Kamčatkā, Kaukāzā, Altajā, Armēnijā u.c. Viena pati nakšņojusi taigā un staigājusi gar Kamčatkas vulkāniem, piedzīvojusi dažādas arī visai neticamas parādības, un viņai radusies doma, ka to visu vajadzētu aprakstīt grāmatā.

Konkursam par ģimenes tradīcijām Aija rakstījusi arī par to, kā viņu ģimene daudzus gadus piedalījies ģimeņu spartakiādēs, kā viņa 20 gadus dziedājusi korī, un nu šo tradīciju turpina mazmeita. Rakstījusi par to, kā viņi vienkārši latviski dzīvo.

3x3 saietā Aija ir pirmoreiz un nešaubās, ka te ir interesanti, kaut gan visu izbaudīt viņai neļauj veselība, kas „saklibojusi” tieši šobrīd. Liepnā būt viņai ir interesanti arī tādēļ, ka no šejienes Cēsu skolotāju institūtā bijis viņas studiju biedrs, kas tajos tālajos gados meitenēm iemācījis fotografēt. Studiju biedrs nu jau aizsaulē, bet Aijai izdevies atrast cilvēkus, kas varēs pastāstīt par viņa dzīvi. Arī tas būšot jauks notikums.

Rasma

DIENAS JAUTĀJUMS

Kādi ir Tavi plānotie darbi pēc nometnes, ko vēlies paveikt?

Lelde Neimane, Ikšķile:
– Pēc nometnē padarītajiem darbiem noteikti būs mazliet

jāievelk elpa, lai uzsāktu jaunus. Man vēl ir pienākumi, kas man jāizpilda līdz septembrim, jāsamontē kāds materiāls, ko esmu apsolījusi. Tas gan vairāk ārpus darba, tādā hobijs līmenī, kā sabiedriskais pienākums. Bet vispār man pēc nometnes būs vēl viena nedēļa brīva, un pēc tam atkal atgriezīšos darbā Okupācijas muzejā.

Adrians Zeidmanis, Piltene:

– Sēdēt mājās, palasīt grāmatu, izskrieties, paspēlēties ar suni. Apmēram kaut ko tādu. Nu, ko jau visi dara. Esmu noilgojies pēc sava suņa. Mums ir tāda spēle – man ir bāze jeb bunkurs, tā kā cietoksnis. Un tad mēs tā skraidelējam, viņš mani ķer, un es tad iemūku bāzē. To mēs noteikti spēlēsim, kad būšu mājās.

Aļoisa Jurčenko, Rēzekne:

– Dīvainā kārtā man pat lieku stundu nevajadzēs, lai

izgulētos! Nākamās nedēļas nogalē pati gribu aizbraukt uz nometni Madlienā, vienkārši atpūties, tur būs tāda terapeitiskā nometne. Tā būs vieta, kur par mani parūpēsies. Ceru, ka mājās dārzā gurķi būs izauguši, tos vajadzēs ziemei sagatavot. Vārdu sakot, tādi dārza darbi jāpaveic.

Ainars Strazdiņš, Jūrmala:

– Būs jāpaveic ļoti daudz darbu tieši mājā. Pēc nometnes plāni

kļūst arvien grandiozāki, gribas paveikt ļoti daudz. Jo rodas emocijas, daudz jaunu plānu. Māja jāsamontē, jāsakārto. Jāpieķeras, jo vasara jau iet uz beigām. Laika zobs, tā teikt, ir nedaudz paēdis, tās ir vecās, ģimenes mantotās mājas. Tā teikt, būs jāgāz kalni!

Monta

APVĀRSNIS

Jāzina sava vēsture

Tā bija viena no galvenajām atziņām, ko ceturtdienas *Apvārsnī* puda novadpētnieks, tūrisma organizators un grāmatizdevējs Jānis Polis.

Viņam tā bija arī atkalredzēšanās ar 3x3 nometnēs Cēsīs, Alsviķos un Mazsalacā iepazītiem nometniekiem.

Vispirms viņš īsi informēja par izdotajām grāmatām, piemēram, Cēsu 800-gadei, Alūksnes bijušā rajona 40-gadei, soļotājam Adolfam Liepaskalnam veltītajām. Tad pastāstīja par ievērojamākajām Alūksnes un Apes novada vietām, arhitektūras un kultūras pieminekļiem, dabas objektiem.

Bet visdedzīgāk lektors izteicās par latviešu valodu, kritizējot tās noniecinātājus un ar

Sava novada un Latvijas patriots Jānis Polis mudināja latviešus pašiem sevi noniecināt.

piemēriem no senbaltu valodas parādot saikni ar latviešu valodu. „Diemžēl Latvijā, brauc, kur braukdams, visur stāsta muļķības par dažādu vietvārdu izcelsmi.” Lektors arī uzsvēra, ka nevienai citai tautai nav bijušas tik filigrānas rotaslietas, kādas atrastas senbaltu kapu vietās.

Daiga

SPORTS

Sadarbība un komunikācija stafetēs

Aizvakar stadionā pulcējās aktīvākie un azartiskākie nometnieki uz ģimeņu stafetēm. Kā pastāstīja stafešu organizatori alūksnieši Andris Čečiņš un Gints Strupkājs – ģimenes var būt oficiālas, neoficiālas, sen formētas vai radušās uz īsu brīdi – galvenais, lai ap desmit dalībniekiem. Tā nu komandas veidojās raibas. Bija jāpārvar trīs stafetes posmi. Pirmajā jātiek pāri ceļam, saliekot kastes vienu aiz otras, pie zemes kāju spert nedrīkst.

Otrajā posmā pēc iespējas ātrāk jāsaliek nesutuves un vieglākais dalībnieks jāpārnes pāri futbola laukumam. Tur jau gaidīja trešais uzdevums – ugunscura salikšana. Komandas kapteinis bez žestiem, tikai vārdiski pēc iespējas precīzāk mēģināja atstāstīt tam parādītu ugunscura veidu. Šoreiz stafetēs nebija ne uzvarētāju komandu, ne zaudētāju. Kā teica Andris: „Šīs stafetes ir balstītas uz sadarbību un komunikāciju.”

DABA

Inesei Krūmiņai ceturtdienas vakarā Liepnā izdevās noķert kadrā zibeni.

Un, lūk, zibens *paveiktais!*

Pirms negaisa – forelēs

Desmit saieta dalībnieki pēc vakariņām devās pie dabas krūts – makšķerēt. Z/s *Garaiskalns* saimnieki Sandra un Georgijs sagaidījuši silti, iedevuši pat makšķeri un ēsmas. Pirmo zivi izvilcis Jānis Kirmuška. Bet pavisam izvilkta, nogrillēta un nokūpināta septiņas foreles. Šo nodarbi laikus pārtraucis negaiss. Kā stāsta fotogrāfs Andris Tomašūns, uz savas ādas sajutis pat krietnus krusas graudus. Attēlā: Jānis Mednis, Jānis Kirmuška un Ligita Roze-Medne.

KO TIK NEDZIRDĒSII!

Dušas spoks jeb drukāta vārds spēks

Daudzas Latvijas lauku skolas iemitinājušās kādreizējās pilis, un vairumam šo piļu ir pašai savs spoks.

Liepnas skola gan neatrodas pilī, bet te tomēr iemājojis kāds spoks. Ir zināms, ka spoku dzīve mēdz būt visai garlaicīga, un tā nu Liepnas spoks uzjautrinās, ik pa brīdim mainīdams vietām sieviešu un vīriešu dušas norādes. Tā vakarrīt, dodamās uz dušu, kurai – saskaņā ar *Liepavotā* vakar publicēto informāciju – jābūt sieviešu dušai, pie tās durvīm atrodu papīra lapu ar norādi „Vīriešiem” līdz ar piezīmi par lūgumu šīs norādes vairs nemainīt vietām. Pašā dušas telpā atrodu puskaulu meiteni, kura arī, atsaukdamās uz *Liepavotu*, pauž pārliecību, ka šī ir sieviešu duša. Norādu uz to, ka viņai līdzās uz soliņa esošo bikšu fasons liecina par to, ka persona, kura, spriežot pēc skaņām, šobrīd atrodas dušā, varētu būt vīriešu dzimuma, un savā uz drukāto vārdu balstītajā nesatricināmajā pārliecībā dodos samainīt norādes vietām – tā, lai viss atbilstu *Liepavotā* rakstītajam. Jā, norādi par sieviešu dušu spoks pārvietojis uz tālāko dušu, un arī te ir puskaula meitene, kas domā, ka sieviešu duša ir te. Atsaucos uz drukāto vārdu, noplēšu šejienes norādi, pielīmēju vīriešu dušas norādi un dodos atpakaļ uz tuvāko dušu. Pat to laiku bikšu īpašnieks beidzis mazgāties un tiešām izrādās vīrietis, un taisnojas, ka tad, kad viņš te ieradies, tur priekšā jau esot bijuši trīs pliki vīri. Ierosinājums redakcijai – izsniegt vienu *Liepavota* eksemplāru lietošanai spokam, lai viņš varētu iepazīties ar jaunākajām ziņām un saprastu, ka pret presi un tās augsto reitingu lasītāju vidū neko nevar iesākt – kā tur stāv rakstīts, tā arī būs, tā ka viņš var velti nepūlēties.

Novāciet gaili!

Gita

Jāņa Poļa lekcijas laikā kādā somā iezvanas telefons. „Nekas, nekas, novāciet to gaili, un ejam uz priekšu!” sauc lektors.

Balss no debesīm

Grand pērkonis, zibeņo. Daļa salijušo ļaužu atgriezušies skolā. Aiz *Zvejnieku* istabiņas durvīm atskan jautājums spēcīgā basā: „Kur tu biji?” Istabiņas sievietes saskatās, liekas, ka balss kā no debesīm. Un atskan maiga, bijīga atbilde: „Baznīcā biju...”

Liepavota redakcija: redaktore Daiga Bitiniece, žurnālisti Lolita Lūse, Rasma Zvejniece, Monta Bitiniece, Uldis Siliņš, fotogrāfs Aldis Bitinieks, maketētāja Laila Liepiņa.